

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμὸς τεύχους 24 • Ἰούλιος 2026

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- **Κείμενο Α':** Πολυ-ωφέλιμη ἡ ἀνάγνωσή του
Τὸ Ψαλτήριον διώκει τὰ δαιμόνια
- **Κείμενο Β':** Τέλος καὶ «τέλος»
Ὁ φιλάργυρος πλούσιος καὶ ἡ ἐνάρετη πολύτεκνη χήρα
- **Κείμενο Γ':** Ἐνα μητρικὸ «μυστικὸ»
Διὰ νὰ εἶναι «γλυκὸ» τὸ φαγητὸ
- **Κείμενο Δ':** Ἡ Νοερὰ Προσευχὴ
Τὸ μυστικὸ λουλούδι
- **Κείμενο Ε':** Στάρετς Παρθένιος
«Ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός...»
- **Κείμενο ς':** Μέγα Θαῦμα
Ἡ Ὁσία Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου σώζει μητέρα καὶ μωρὸ
- **Κείμενο ζ':** Τὸ Ἑλεος καὶ ἡ Ἀγάπη Του
Τὸ χαμόγελο τῆς συγγνώμης
- **Κείμενο η':** Ἡ προσευχὴ στὴν Θεοτόκο
Οἱ «Χαιρετισμοί» ἐξορκίζουν τὸν πονηρὸ

■ Πολυ-ωφέλιμη ἡ ἀνάγνωσή του

Τὸ Ψαλτήριον διώκει τὰ δαιμόνια* «Λειτουργεῖ ὡς κόπανος»

Ο **Κυρ-Παντελῆς** ταξίδευε μὲ τὸ τρένο πρὸς Θεσσαλονίκη καὶ διάβαζε τὸ Ψαλτήριον. **Ἐ**να παράξενο γεγονός ὁμως σημάδεψε τὸ ταξίδι του.

Καθὼς διάβαζε, μία κοπέλα ποὺ καθόταν τρία-τέσσερα καθίσματα πιὸ μπροστὰ ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ φωνάζει. **Σ**τὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε σημασία καὶ πίστεψε πὺς κάποια παρεξήγηση ἔγινε μὲ τὸν διπλανό της. **Ὅ**ταν ὁμως ὁ κυρ-Παντελῆς εἶδε πὺς ὁ ἐλεγκτὴς-εἰσπράκτορας ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του, ἀπόρησε.

- **Ἀ**γαπητέ κύριε, μπορεῖτε νὰ σταματήσετε νὰ διαβάζετε αὐτὸ τὸ βιβλίον γιατί ἐνοχλεῖτε;...

- **Μ**ὰ τὸ διαβάζω ἀπὸ μέσα μου!... ἀπάντησε ἐκεῖνος φανερά ἀπορημένος. **Π**ὺς εἶναι δυνατόν νὰ ἐνοχλεῖται ἡ κοπέλα;...

Ἐκπληκτοὶ καὶ ἀπορημένοι μαζί μὲ τὸν κυρ-Παντελῆ ἦταν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες. **Ἐ**νας μάλιστα ἐξ αὐτῶν φώναξε: **«Ἄ**ν ἐνοχλεῖται ἡ κοπέλα, νὰ ἀλλάξει βαγόνι».

Πράγματι, ἡ ἄγνωστη κοπέλα μεταφέρθηκε στὰ πίσω βαγόνια μὴν ἀντέχοντας τὸ Ψαλτήριον.

Καὶ λέει ὁ κυρ-Παντελῆς στοὺς συνεπιβάτες του.

- **Μ**έχρι προχθὲς καὶ ἐγὼ μαζί μὲ ἐσᾶς ἀγνοοῦσα τὴν δύναμη τῶν Ψαλμῶν τοῦ προφήτη Δαυὶδ. **Τ**ώρα, καὶ ἰδιαίτερα μετὰ τὸ περιστατικὸ τοῦτο, ἔνα σᾶς λέγω:

Τὸ Ψαλτήρι λειτουργεῖ ὡς κόπανος ποὺ διώχνει τὰ κακούδια (δαιμόνια) ἀπὸ πάνω μας καὶ ἀπὸ τὸ περιβάλλον μας. **Ἐ**τσι ἔλεγε ἕνας ἅγιος ποὺ ἔζησε στὴν γειτονιά μας (ὁ τρελο-Γιάννης). □

(*) **Δ**ιονυσίου Μακρῆ, Ὁ τρελο-Γιάννης, τόμος Β', ἐκδόσεις «Ἀγαθὸς Λόγος», ἐκδοσις α', Δεκέμβριος 2009. • **Ἐ**πιμέλ. ἡμετ.

■ Τέλος και «τέλος»

‘Ο φιλάργυρος πλούσιος και ή έναρετη πολύτεκνη χήρα*

Τὸ ἀληθινὸ γεγονός πού καταγράφουμε ἔγινε γύρω στὸ 1940, πρὶν ἀπὸ τὴν ἑναρξί τοῦ πολέμου.

‘Ενας Ἱερεὺς, ὁ παπα-Θεόδωρος, κλήθηκε γιὰ νὰ κοινωνήσῃ δύο Χριστιανούς ἐτοιμοθανάτους.

‘Εναν πλούσιο, σκληρὸ καὶ φιλάργυρο, καὶ μιὰ έναρετη χήρα, πού με-

γάλωσε μόνη της, μὲ τιμιότητα καὶ σωφροσύνη, σκληρὸ ἀγῶνα καὶ φτώχεια πολλή, ἐκεῖνα τὰ χρόνια, **ὄχτῳ παιδιὰ!**

‘Ο παπα-Θεόδωρος πῆρε μαζί τὸν Διάκονό του, τὸν πατέρα Λαυρέντιο. **Μ**προστὰ ὁ νεωκόρος, στὸ πλάϊ ὁ Διάκονος καὶ ὁ Ἱερεὺς μὲ τὸ ἅγιο Ποτήριο, ἀσκεπῆς καὶ μὲ τὸν Ἀέρα στοὺς ὤμους (ὅπως ἐσυνήθιζετο τότε).

‘Επῆγαν πρῶτα στὸ σπῖτι τοῦ πλουσίου, ἀλλὰ αὐτὸς οὔτε κἂν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ γιὰ Θεία Κοινωνία! **Μ**όνο φώναζε:

- **Δ**ὲν εἶμαι ἐγὼ γιὰ θάνατο!...

‘Εγινε ἕνας διάλογος, ὅσο ἦτο δυνατός, μεταξὺ τοῦ Ἱερέως καὶ τοῦ ἀρρώστου, ἀλλὰ αὐτὸς ἦταν ἀνένδοτος, δὲν ἤθελε νὰ κοινωνήσῃ.

Λέει τότε ὁ Διάκονος, ὁ πατὴρ Λαυρέντιος:

- **Π**άτερ Θεόδωρε, μοῦ δίνετε, σὰς παρακαλῶ τὸ ἅγιο Ποτήριο, νὰ πάω νὰ κοινωνήσω τὴν ἐτοιμοθάνατη κυρία Μαρία καὶ ἐσεῖς νὰ συζητήσετε μὲ τὸν ἀσθενῆ μέχρι νὰ γυρίσω! **Κ**αί, ἐὰν ἔχη πεισθῇ, νὰ τὸν κοινωνήσετε μετὰ;...

- **Ν**ὰ πᾶς παιδί μου, μὲ τίς εὐχές μου.

‘Ο νεωκόρος μπροστὰ μὲ τὸ λαδοφάναρο καὶ πίσω ὁ Διάκονος μὲ τὴν Θεία Κοινωνία ἔφθασαν σὲ ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι. **Μ**παίνουν μέσα καὶ βλέπουν γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς κυρα-Μαρίας νὰ παρευρίσκονται τὰ παιδιὰ, τὰ ἐγγόνια, οἱ λοιποὶ συγγενεῖς της καὶ ὅλοι νὰ κλαῖνε γιὰ τὴν ὑπέροχη αὐτὴ μητέρα, γιὰ γιὰ καὶ συγγενῇ.

Μόλις προχώρησε λίγο ὁ Διάκονος, ἔμεινε ἀκίνητος! **Τ**ί εἶδε; **Α**νείπωτο θέαμα! **Π**ερικυκλωμένη δὲν ἦταν μόνο ἀπὸ ἀνθρώπους ἡ ἁγιασμένη αὐτὴ ψυχούλα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δεκάδες Ἀγγέλους καὶ Ἀρχαγγέλους, πού

συνωστίζονταν μέσα στὸ δωμάτιο, ποίος θὰ πρωτοχαϊδέψῃ καὶ ποίος θὰ πρωτοαπαλύνῃ καὶ θὰ πρωτοσφουγγίσῃ τὸν ἰδρώτα αὐτῆς τῆς ὑπερευλογημένης μάνας!

Καὶ δὲν ἦταν μόνο αὐτό! **Α**κριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφαλάκι της, στὸ προσκεφάλι της δηλαδή, ἦταν ἡ Ὑπερευλογημένη Θεοτόκος, ἡ Ὅποια μὲ ἕνα θεοῦφαντο μαντήλι τῆς σκούπιζε τὸν ἰδρώτα τοῦ πυρετοῦ ἀπὸ τὸ μέτωπό της. **Τ**ὰ δὲ χεῖλη τῆς ἐτοιμοθάνατης ἐψιθύριζαν: **«Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε!»**.

Καὶ –ὦ τοῦ θαύματος– ὅλοι οἱ Ἄγγελοι πέφτουν «μπροῦμυτα» καὶ προσκυνοῦν τὸ εἰσερχόμενο πανάγιο Ποτήριο πού εἶχε μέσα τὸ τίμιο Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου! **Ὅ**λες οἱ ἀγγελικὲς Δυνάμεις!

Καὶ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, κατὰ ἕναν ἀκατάληπτο τρόπο, ἀσπάζεται τὸ ἅγιο Ποτήριο καὶ ὁδηγεῖ τὸν Διάκονο νὰ κοινωνήσῃ τὴν ἐτοιμοθάνατη.

Μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία οἱ Ἄγγελοι παίρνουν τὴν ψυχὴ αὐτῆς τῆς εὐλογημένης μάνας, τὴν παραδίδουν στὰ χεῖρια τῆς Παναγίας καὶ ὅλοι ἀνέρχονται στὸν Οὐρανό.

Αστραψε ὁ τόπος, μοσχοβόλησε τὸ δωμάτιο καὶ ὁ Διάκονος μὲ φόβο καὶ χαρὰ ἀπερίγραπτη καὶ ἀγαλλίασι φεύγει... καὶ ἐπιστρέφει στὸ σπῖτι τοῦ πλουσίου.

...Μπαίνει μέσα καὶ τὸν καταλαμβάνει ρῖγος! γιὰτὶ γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ φιλαργύρου αὐτοῦ ἀνθρώπου, βρῖσκονταν ἑκατοντάδες δαίμονες, οἱ ὁποῖοι μὲ τρίαινες φοβερὲς κατατρυποῦσαν τὸ σῶμα του σὲ διάφορα σημεῖα: στὰ γόνατα, στὰ πόδια, στὰ χεῖρια, στὶς παλάμες, στὴν κοιλιά, στὸν λάρυγγα, στὰ μάτια, στὸ κεφάλι... **Μ**ὲ ὅσα μέλη ἀμάρτησε, πάνω σ’ αὐτὰ τρυποῦσαν οἱ δαίμονες. **Ο**ὕρλιαζε, φώναζε ὁ ταλαίπωρος πλούσιος.

Παραδίδει τὸ ἅγιο Ποτήριο τρέμοντας, στὰ χεῖρια τοῦ Ἱερέως, ὁ Διάκονος, καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο του λιποθυμᾷ...

‘Ο Ἱερεὺς εἰς μάτην προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν πλούσιο νὰ «ἐτοιμασθῇ» γιὰ τὸ τέλος! **Α**ὐτὸς τίποτα! **Π**έθανε τελικὰ χωρὶς Θεία Κοινωνία καὶ χωρὶς Ἑξομολόγησι!

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Γνώσις καὶ βίωμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, σελ. 50, Πειραιᾶς 2005. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ένα μπτρικό «μυστικό»

Διὰ νὰ εἶναι «γλυκὸ» τὸ φαγητὸ* Σταυρὸς καὶ Προσευχὴ

• Ὁ θεῖος Χρυσόστομος ἐπισημαίνει:

«Ἐπειδὴ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ διάβολος ἐνεδρεύει στὰ συμπόσια, ἔχοντας σύμμαχο τὴν μέθη, τὴν πολυφαγία,

τὸν ἀπρεπῆ γέλωτα καὶ τὴν ἀδιαφορία τῆς ψυχῆς, τότε πρὸ πάντων πρέπει, καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ μετὰ τὸ τραπέζι, νὰ περιφρουρούμαστε ἀπὸ αὐτὸν μὲ τὴν ἀσφάλεια τῶν ψαλμῶν, καὶ ἀφοῦ σηκωνόμαστε ἀπὸ τὸ φαγητὸ ὅλοι μαζί, μὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά, νὰ ψάλλουμε τοὺς ἱεροὺς ὕμνους στὸν Θεό».

* * *

• Ὁ μακαριστὸς π. Σάββας Ἀχιλλέως μᾶς συμβουλεύει:

«Ἀγαπητά μου παιδάκια, ἤμουνα μικρὸ παιδί καὶ ρωτοῦσα τὴν μητέρα μου:

- Μανούλα μου, γιατί εἶναι τόσο γλυκὸ τὸ φαγητό σου;

- Ἐχει ἓνα μυστικό, νιέ μου, ἀλλὰ θὰ σοῦ τὸ πῶ σιγά-σιγά.

Καὶ εἰς τὸ τέλος, ἀφοῦ ἔλεγα πάντοτε:

- Μανούλα μου, γιατί εἶναι τόσο γλυκὸ τὸ φαγητό σου;

Ἐκείνη μοῦ εἶπε:

- Παιδάκι μου, ὅταν ἐγὼ ψήνω τὸ φαγητό, τὸ ψήνω μὲ ἓνα μυστικό, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ σοῦ τὸ πῶ καὶ νὰ μὴ τὸ ξεχάσης ποτὲ εἰς τὴν ζωὴ σου.

Ὅταν βάζω τὸ λάδι μέσα εἰς τὴν κατσαρόλα, τὸ βάζω μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Ὅταν βάζω τὸ φαγητὸ μέσα, τὸ βάζω μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Ὅταν βάζω τὸ νεράκι, τὸ βάζω μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Ὅταν βάζω ἀλάτι, τὸ βάζω μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Διότι ἔχουμε ἓναν ἐχθρό, ὁ ὁποῖος ἐχθρὸς δὲν τρώει τὸ φαγητὸ ποὺ τρώγομε ἐμεῖς, ζηλεύει (διότι δὲν μπορεῖ νὰ χαρῇ τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ) καὶ θέλει νὰ τὸ μαγαρίση πάντοτε.

Ἐμεῖς ἐκείνη τὴν στιγμή πρέπει νὰ καλέσουμε τὸν Ἀγγελό μας, ὁ ὁποῖος εἶναι δίπλα καὶ μᾶς βλέπει καὶ μᾶς παρακολουθεῖ. Παρακολουθεῖ ὁ Ἀγγελός μας, γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε προτεραιότητα καὶ τοῦ δίδουμε αὐτὴν μὲ τὸ σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐξαφανίζεται ὁ διάβολος καὶ τὸ φαγητό μας γίνεται γλυκὸ, διότι ἐστάθηκε κοντά μας ὁ Ἀγγελὸς τοῦ Θεοῦ.

Δὲν γνωρίζουν σήμερα οἱ μάγειροι, ὅτι εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ Τὸν ὁμολογοῦν. Νὰ ὁμολογοῦν, ὅτι αὐτὸ ποὺ κάνουν, τὸ κάνουν μὲ τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ.

Τοὺς βλέπεις καὶ κάνουνε κύκλους μέσα εἰς τὸ τηγάνι, μέσα εἰς τὴν κατσαρόλα (μὲ τὸ λάδι κλπ.) καὶ δὲν ἀνοίγουν τὸ χεράκι τους νὰ κάνουν τὸ σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Τὴν ὥρα ποὺ μαγειρεῖτε, ποὺ τηγανίζετε τὸ φαγητό, σταυρώνετέ το. Βάζετε τὸ λάδι στὸ φαγητό; Βάλτε τὸ σταυροειδῶς. Κάντε σταυρὸ μὲ τὸ λάδι. Βάζετε ἀλάτι. Ὅ,τι βάζετε, κάνετε σταυρό. Καὶ τὸ φαγητὸ γίνεται πιὸ γλυκὸ, νόστιμο, καὶ τὸ τρώμε μὲ πιὸ πολλὴ ὄρεξι.

Ἐπειτα θὰ καθίσης εἰς τὸ τραπέζι σου νὰ φᾶς; Κάνε τὴν προσευχή σου! Μὴ καθίσης χωρὶς προσευχή... Θὰ σηκωθῇς ἀπὸ τὸ τραπέζι σου; Εὐχαρίστησε τὸν Θεό! Καὶ τότε θὰ εἶναι ὅλα εὐλογημένα ἀπὸ τὸν Θεό!». □

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 2.475/15.12. 2023, σελ. 3. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ἡ Νοερὰ Προσευχὴ

Τὸ μυστικὸ λουλούδι*

«Ἔως ἄρτι οὐκ ᾔτήσατε οὐδὲν
ἐν τῷ ὀνόματί Μου· αἰτεῖτε καὶ λήψετε,
ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾖ πεπληρωμένη»
(Ἰωάν. ις' 24)

Μήπως ὑπάρχει τίποτε ὠραιότερο ἀπὸ τὴν
νοερὰ προσευχή;

Μήπως κατανοοῦμε ὅλον τὸν πλοῦτον
αὐτῆς;

Μήπως ὅταν λειτουργῇ ἡ νοερὰ προσ-
ευχή δὲν καταργεῖται ὁ χρόνος καὶ ὁ χῶρος;

Μήπως δὲν εἶναι πρόγευσις τῆς αἰωνίου
ζωῆς;

Μήπως ἡ ψυχὴ δὲν ἀποκτᾷ δι' αὐτῆς τὴν
ἐνότητα τῶν δυνάμεων αὐτῆς;

Μήπως ὁ νοῦς δὲν ἡγεμονεύει ὅλων τῶν
δυνάμεων τῆς ψυχῆς καὶ
ἐνορᾷ τὰ πάντα;

Μήπως ἡ νοερὰ προσ-
ευχή δὲν μεταδίδει τὴν
χάριν αὐτῆς καὶ εἰς τὸ
σῶμα καὶ συνευφραίνεται
καὶ αὐτὸ μὲ ὅλες τὶς κατα-
στάσεις τῆς ψυχῆς;

Μήπως ἔτσι δὲν κα-
ταργεῖται ἡ σαρκικὴ
ἐπιθυμία-ἐμπάθεια καὶ

τὸ σῶμα συμμετέχει εἰς τὴν πνευματικὴν
τράπεζαν ποὺ παραθέτει ἡ ψυχὴ διὰ τῶν
θείων ἐνεργημάτων αὐτῆς καὶ ἔτσι ὀλίγον
κατ' ὀλίγον ὁδηγεῖται εἰς τὴν ἀπάθειαν;

Μήπως ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη τῆς νοερᾶς
προσευχῆς δὲν εἶναι καταστάσεις τοῦ μέλ-
λοντος αἰῶνος;

Μήπως ὑπάρχει καλυτέρα διδασκαλία
διὰ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν νοερὰν προσευχήν;

Μήπως ὑπάρχει πιὸ καλῦτερος τρόπος
νὰ κατανοήσουμε τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὰ
πατερικὰ κείμενα ἀπὸ τὸν φωτισμὸ τοῦ νοῦς
ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν νοερὰ προσευχή;

Μήπως ὑπάρχει πιὸ ἀσφαλεστέρα ὁδὸς
διὰ νὰ διατηρῆται ἡ ἀσκητικὴ ἀγωγή καὶ ἡ
Ὁρθόδοξος Παράδοσις;

Μήπως ἡ σημερινὴ πνευματικὴ μας πτω-
χεία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἑλλειψὶ αὐτοῦ τοῦ
εὐώδους ἄνθους;

Μήπως ἡ ψυχὴ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν δυσω-
δία τῶν ἐμπαθῶν λογισμῶν, ἐπειδὴ ἑλλειψε
ἡ εὐωδία τῆς νοερᾶς προσευχῆς;

Μήπως ὑπάρχει ἄλλος τρόπος συντο-
μώτερος διὰ νὰ διατηρῆται ἐντός μας πε-
ρισσότερον χρόνον ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου
Πνεύματος;

Μήπως μπορῆς νὰ ἀγαπήσης τὸν Κύρι-
ον: «ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης
τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας
σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου» (Μάρκου
ιβ' 30), ἐὰν δὲν λειτουργῇ ἐντός σου ἡ νο-
ερὰ προσευχή;

* * *

Καὶ ἐὰν ὅλα αὐτὰ ἔτσι ἔχουν, μήπως ἡ
νοερὰ προσευχή εἶναι ἡ ὠραιότερα καὶ εὐ-
γενεστέρα καὶ ἀγιωτέρα ἐνασχόλησις τῆς
ψυχῆς;

Καὶ ἐὰν ὅλα αὐτὰ ἔτσι συμβαίνουν, μή-
πως ἀδικοῦμε τὴν ψυχὴν μας, ποὺ δὲν καλ-
λιεργοῦμε αὐτὸ τὸ εὐῶδες ἄνθος;

Καὶ ἐὰν αὐτὴ εἶναι ἡ ὀρθότερα λειτουρ-
γία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ μυστικὴ ζωὴ αὐτῆς, δὲν
πρέπει νὰ ζητήσουμε αὐτὴν τὴν χάριν ἀπὸ
τὴν Παναγία μας;

Καὶ ἐὰν ἡ νοερὰ προσευχή διατηρῇ τὴν
ἐνότητα τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς καὶ κα-

↗ τευθύνει ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὴν προαίρεσιν αὐτῆς πρὸς τὸν Γλυκύτατον Ἰησοῦν, δὲν γίνεται ἡ προσευχὴ τὸ ἄριστον μέσον διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ;

Καὶ ἐὰν ἡ νοερὰ προσευχὴ διατηρῇ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς, ἄρα δὲν συντελεῖ καὶ εἰς τὴν μεγάλην ἀγάπην τοῦ Κυρίου, διότι ὅπου ὑπάρχει καθαρότης καὶ ὁσιότης, ὑπάρχει καὶ ἰσχυρὰ ἀγάπη;

Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγάπην ποῖός μπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ; **«Τὶς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψεις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;»** (Ρωμ. 8, 35).

Ὑπεραγία Θεοτόκε, Σὺ ὑπάρχεις καθαρωτέρα καὶ ὑπερτέρα πάντων τῶν ποιημάτων καὶ ἐκ Σοῦ ἐβλάστησε τὸ Ξύλον τῆς Ζωῆς, ὁ Γλυκύτατος Ἰησοῦς, τοῦ Ὁποίου «μῦρον ἐκκενωθέν τὸ Ὄνομά Του» (Ἄσμα α' 3). **Χάρισε** εἰς τὴν ψυχὴν μου τὸ εὐωδιαστὸ καὶ μυστικὸ αὐτὸ λουλούδι τῆς **νοερᾶς προσευχῆς**, διὰ νὰ εὐαρεστῶ ἐνώπιόν Σου διὰ τῆς καθαρότητος τῶν λογισμῶν καὶ διὰ νὰ ἀνυμνῶ ἀξίως τὸ Ὑπερύμνητο Ὄνο-

μα τοῦ Υἱοῦ Σου, εἰς τὸ Ὅποῖον πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. **Ἀμήν!**

*Χοϊκὴ χεὶρ ἀμαρτωλοῦ μοναχοῦ μ.
27η Μαΐου, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου*

(*) **Μοναχοῦ** Μαρκέλλου Καρακαλληνοῦ, Πνευματικὰ Ἄνθη ἀπὸ τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, σελ. 51-52, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη». • **Ἐπιμέλ.** ἡμετ.

**«Ζῶ οὐκέτι ἐγώ,
ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός...»**

Κάποτε ὁ Στάρετς Παρθένης προσευχόταν στὸν Κύριο μὲ αἰσθήματα φλογερῆς ἀγάπης καὶ κατανενυγμένη καρδιά:

**«Ἰησοῦ μου, ζῆσε ἐντός μου
καὶ ἀξιώσέ με νὰ ζήσω κι' ἐγὼ ἐντός Σου».**

Ἔλεγε κατ' ἐπανάληψιν τὴν προσευχὴ αὐτή, ὅταν ἄκουσε μιὰ γλυκειὰ καὶ ἀπαλὴ φωνή:

**«Ὁ τρώγων Μου τὴν Σάρκα καὶ πίνων Μου τὸ Αἷμα
ἐν Ἐμοὶ μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ».**

*(Ὁ Στάρετς Παρθένης,
ἐκδ. Ἱ.Μ. Παρακλήτου, Ὁρωπὸς Ἀττικῆς 1979,
σελ. 57)*

■ Μέγα Θαῦμα

Ἡ Ὁσία Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου σώζει μητέρα καὶ μωρό *

«**Γ**λυκειά μου Ἀγία Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου, δοξάζω τὸν Θεὸ πὺν με ἀξίωσε νὰ σὲ γνωρίσω καὶ νὰ σοῦ χαρίσω τὴν καρδιά μου.

Οἱ βοήθειές σου καὶ οἱ παρεμβάσεις σου στὴ ζωὴ μου ἦταν καὶ εἶναι τόσες πολλὲς πὺν ὅσα “εὐχαριστῶ” καὶ νὰ σοῦ πῶ δὲν

ἄρκοῦν. **Αὐτές** σου τίς βοήθειες τίς μοιραζόμουν μὲ φίλους καὶ συγγενεῖς.

Πρὶν λίγες ἡμέρες ἐνοιῶσα τὴν ἐπιθυμία νὰ μοιραστῶ μιὰ ἀπὸ τίς παρεμβάσεις σου, Ἀγία μου, καὶ μὲ ὅσους διαβάζουν τὸ ἀγαπημένο μας Περιοδικό.

* * *

Εἶχα πάει στὸ μαιευτήριο, γιὰ νὰ γεννήσω τὸ δευτέρό μου παιδί. **Ὅλα** πήγαιναν καλὰ καὶ ὁ γιατρός μου, ἀφοῦ με ἐξέτασε, με σκέπασε μὲ τὸ σεντόνι καὶ μοῦ λέει: **“Γεωργία μου, σὲ λίγο γεννᾷς. Θὰ ἀνέβω νὰ ἐνημερώσω τοὺς συγγενεῖς σου, ὅτι κοντεύουμε, καὶ θὰ ἔρθω γιὰ νὰ ὁλοκληρωθεῖ ὁ τοκετός”**.

Ἀπὸ τὸ σημεῖο πὺν ἦταν τὸ κρεβάτι μου ἔβλεπα τὸν γιατρὸ νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ ἄσανσέρ. **Τὸν** εἶδα νὰ ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ πατήσῃ τὸ κουμπὶ τοῦ ἄσανσέρ καὶ σαστισμένος νὰ κοιτάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ μετὰ νὰ στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς ἐμένα.

Αὐτὸ ἔγινε 2-3 φορές. **Στὸ** τέλος ἐπέστρεψε σὲ μένα, χωρὶς νὰ ἀνέβει γιὰ νὰ ἐνημερώσῃ τοὺς συγγενεῖς μου. **Μὲ** ξεσκέπασε καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζει ἔντρομος. **“Εἰδοποιεῖστε ἀναισθησιολόγο, ἐκκενῶστε μου χειρουργεῖο”**.

Εἶχα πάθει ἀποκόλληση πλακοῦντα καὶ εἶχα μεγάλη αἱμορραγία. **Ἐγὼ** δὲν εἶχα καταλάβει τίποτα. **Ὅταν** τελείωσε ἡ ἐπέμβαση καὶ ἄρχισα νὰ συνέρχομαι μὲ πῆγαν σὲ δωμάτιο ὁρόφου.

Ἦρθε τότε ὁ γιατρός μου καὶ μοῦ εἶπε: **“Πές μου, σὲ παρακαλῶ, Γεωργία μου, ποῖον Ἅγιο ἔχεις γιὰ προστάτη σου, γιὰ νὰ πᾶμε μαζὶ νὰ ἀνάψουμε μιὰ λαμπάδα”**.

“Ἐγὼ –μοῦ εἶπε– εἶχα ξεκινήσει νὰ ἐνημερώσω τοὺς συγγενεῖς σου, ὅτι ὅλα πᾶνε καλὰ, ἀφοῦ μόλις σὲ εἶχα ἐξετάσει. **Ὅταν ὁμως, προσπάθησα νὰ πατήσω τὸ κουμπὶ τοῦ ἄσανσέρ, μιὰ**

δύναμη ἀπέτρεπε τὸ χέρι μου καὶ μιὰ φωνὴ αὐστηρὰ καὶ ἐπιτακτικὰ μοῦ ἔλεγε: γύρνα πίσω. Ἐὰν εἶχα ἀνέβει γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῶν συγγενῶν σου, **τώρα δὲν θὰ ζοῦσες οὔτε ἐσὺ, οὔτε τὸ μωρό”**.

Ἐγὼ τοῦ εἶπα, ὅτι προστάτιδά μου εἶναι ἡ Ἀγία Εἰρήνη ἢ Χρυσοβαλάντου. **Καὶ** ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐγκυμοσύνης μου φορῶ στὴ μέση μου τὸ ἅγιο της ζωνάκι καὶ ὅτι καθημερινὰ σταύρωνα τὴν κοιλιὰ μου μὲ τὸ ἅγιο της λαδάκι, παρακαλώντας της νὰ μοῦ χαρίσει ἓνα γερὸ μωράκι καὶ νὰ εἶναι κοντά μου.

Τὸ μωρό μου μεταφέρθηκε ἐσπευσμένα στὴν μονάδα ἐντατικῆς θεραπείας νεογνῶν, ὅπου καὶ παρέμεινε δύο μῆνες. **Οἱ** θεράποντες γιατροὶ πὺν τὸ ἀνέλαβαν **μᾶς εἶπαν, ὅτι τὸ παιδί ἔχει βουλωμένες ἀρτηρίες στὸν ἐγκέφαλο καὶ ὅτι θὰ ἔχει νοητικὴ στέρηση μεγάλου βαθμοῦ**.

Ἐγὼ, ἀκούγοντας αὐτὰ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς, ἔκλαιγα, στενοχωρήθηκα, ἀλλὰ δὲν πτοήθηκα, γιὰτὶ ἡ ἀγάπη μου καὶ ἡ πίστη μου σὲ σένα, Ἀγία μου Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου, ἦταν τόσο μεγάλη πὺν δὲν πίστευα ὅτι θὰ μᾶς ἐγκατέλειπε. **Ἐπὶ** δύο μῆνες, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γιατροὺς καὶ τίς νοσοκόμες, ἄνοιγα τὴν θερμοκοιτίδα καὶ μὲ βαμβάκι βουτηγμένο στὸ λαδάκι τῆς Ἀγίας Εἰρήνης ἔκανα τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ στὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ μου καὶ παρακαλοῦσα τὴν Ἀγία νὰ διαψεύσει τοὺς γιατροὺς. **Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ παιδί νὰ μεγαλώνει καὶ νὰ ἀναπτύσσεται φυσιολογικὰ καὶ σωματικὰ καὶ νοητικὰ. Εἶναι** ἓνα ὑγιέστατο παιδί, γερὸ, ἐξυπνο, χαριτωμένο. **Οἱ** γιατροὶ πὺν τὸ ἐξέταζαν ἔμεναν ἐκπληκτοὶ, μὴ μπορώντας νὰ πιστέψουν τὴν τόσο ὁμαλὴ καὶ φυσιολογικὴ πορεία τοῦ παιδιοῦ. **Πολλὲς** φορές ἔλεγαν: **Ὑπάρχει Θεός!...**

Ἀγία μου Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου, σὲ εὐχαριστῶ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου γιὰ ὅλα ὅσα ἔχεις κάνει γιὰ μένα. **Αὐτὸ** τὸ γράμμα δὲν τὸ ἔγραψε τὸ χέρι μου, ἀλλὰ τὸ ἔγραψε ἡ καρδιά μου.

* * *

Θὰ ἠθελα ἐπίσης νὰ πῶ σὲ ὅλους ὅσους διαβάζουν αὐτὸ τὸ Περιοδικό: **Ἀγαπήστε** μὲ ὅλη σας τὴν καρδιά τὴν Ἀγία Εἰρήνη. **Πιστέψτε** τὴν, **μιλήστε** της, **ζητήστε** βοήθεια γιὰ τίς στενοχώριες καὶ τὰ προβλήματά σας. **Ἡ** Ἀγία εἶναι ὁλοζώντανη, ὅλους μᾶς βλέπει καὶ ὅλους μᾶς ἀκούει. **Καὶ** ἂν καμμιά φορὰ ἡ βοήθεια ἄργεῖ, μὴν πτοεῖστε. **Ἡ** Ἀγιούλα μου ξέρεῖ πότε πρέπει νὰ παρέμβει, γιὰ νὰ δώσει λύση». □

(*) Περιοδ. «Ὁσία Εἰρήνη ἢ Χρυσοβαλάντου» Λυκοβρύσεως Ἀττικῆς, ἀριθμ. τεύχους 532 / Ἰούλιος - Αὐγούστος 2023, σελ. 102-103. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Τὸ Ἐλεος καὶ ἡ Ἀγάπη Του

Τὸ χαμόγελο τῆς συγγνώμης*

«Καὶ ὁ Ἅγιος Θεὸς ἔσκυψε
καὶ μᾶς ἐλέησε καὶ τοὺς δύο»

Τὸν Μάιο 2025 συμπληρώνονται 80 χρόνια ἀπὸ τὴν λήξη τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου καὶ τοῦ Ρωσογερμανικοῦ Πολέμου (9 Μαΐου 1945). Πολλοὶ Ρῶσοι στρατιῶτες τότε, ἐπιστρέ-

φοντας ἀπὸ τὸ μέτωπο, κατευθύνθηκαν πρὸς ἐκπλήρωση κάποιου τάματος σὲ Μοναστήρια, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν καὶ πάλι νὰ λειτουργοῦν. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν στρατιωτῶν καὶ ὁ Παῦλος, μετέπειτα Ἱερομόναχος Ἰννοκέντιος, συγγενῆς μαθητοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου Μόσχας.

Διηγῆται ὁ π. Ἰννοκέντιος:

Τὴν ἐποχὴ τοῦ κομμουνισμοῦ ἡ οἰκογένειά μου ἔζησε τὸν βαρὺ χειμῶνα τῶν διωγμῶν καὶ τῶν θλίψεων στὴν Σιβηρία, ὅπου μᾶς ἐξόρισαν. Ἐκεῖ ἔχασα τοὺς γονεῖς μου. Ὑποσχέθηκα τότε στὸν ἑαυτό μου νὰ ἐκδικηθῶ. «Θὰ τοὺς σκοτώσω, ὅπως σκότωσαν τοὺς γονεῖς μου».

Στὶς 22 Ἰουνίου 1941 ἄρχισε ὁ ρωσογερμανικὸς πόλεμος. Οἱ Γερμανοὶ ἔφτασαν περίπου στὰ περίχωρα τῆς Μόσχας. Γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων ἔφεραν ἀπὸ τὴ Σιβηρία πολλὰς δυνάμεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦμουν καὶ ἐγώ, πού ὑπηρετοῦσα τότε στὸν στρατὸ ὡς νοσοκόμος. Παρὰ τὶς δυσκολίες τοῦ περιβάλλοντος, δὲν ἔκρυψα τὴν πίστη μου στὸν Θεό, ἔκανα πάντα ἀνοικτὰ τὸν σταυρό μου. Αὐτὸ προκάλεσε μεγάλη ἀγανάκτηση στὸν κομισάριο Νικόλαο, τὸν γραμματέα τῆς κομμουνιστικῆς ὀργάνωσης βάσης. Μὲ συνεχεῖς παρατηρήσεις καὶ τιμωρίες προσπαθοῦσε νὰ μὲ κάμψει. «Τέτοιον ἄνθρωπον» ἔλεγε, «δὲν εἶναι ἄξιοι οὔτε νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν πατρίδα τους».

Ὡς νοσοκόμος μετέφερα ἀπὸ τὰ χιονισμένα πεδία τῆς μάχης πολλοὺς τραυματίες, ὅταν κάποια μέρα, ἐνῶ προσπαθοῦσα νὰ σηκώσω ἓναν λαβωμένο στρατιώτη, ἄκουσα δίπλα μου ὁ-

ἓναν λάκκο μιὰ ξεψυχισμένη φωνή. Κοίταξα μέσα καὶ εἶδα βαριὰ τραυματισμένο τὸν κομισάριο Νικόλαο. Νὰ ἡ εὐκαιρία, σκέφτηκα, νὰ τὸν σκοτώσω, νὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τοὺς γονεῖς μου. Τὸν πλησίασα καὶ ἐκεῖνος ἀνοίξε τὰ μάτια του.

«Παῦλε, μὴ μὲ τραβᾷς ἔξω, θὰ πεθάνω ἐδῶ. Θέλω μιὰ χάρη. Ἀνοίξε τὸ πουκάμισό μου καὶ βγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ βιβλίο τοῦ κόμματος, νὰ τὸ στείλεις στὴ μητέρα μου».

Ἔβγαλα τὸ βιβλίο καὶ τὶ νὰ δῶ! Μιὰ μικρὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τοῦ Καζάν κι ἓνα χαρτάκι, στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένος ὁ στίχος 9 ἀπὸ τὸν 90ὸ ψαλμὸ «ὅτι σύ, Κύριε, ἡ ἐλπίς μου· τὸν ὕψιστον ἔθου καταφυγὴν σου».

«Αὐτὰ τί τὰ θέλεις, σύντροφε;» τὸν ρωτάω.

«Μοῦ τὰ ἔβαλε μέσα ἡ μητέρα μου», ψιθύρισε. «Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, ἀδελφὲ Παῦλε, πού σὲ τιμωροῦσα. Συγχώρα με, σὲ παρακαλῶ. Προσευχῆσου γιὰ μένα στὸν Θεὸ νὰ μὲ ἐλεήσει».

Καὶ ὁ Ἅγιος Θεὸς ἔσκυψε καὶ μᾶς ἐλέησε καὶ τοὺς δύο. Μοῦ ἀπομάκρυνε τὸ μῖσος πού μὲ βάραινε, καὶ ἡ Χάρις Του γέμισε μὲ δάκρυα τὰ μάτια καὶ τὴν καρδιά μου. Γονάτισα δίπλα του καὶ μὲ δάκρυα τοῦ ζήτησα νὰ μὲ συγχωρέσει, πού τὸν μισοῦσα θανάσιμα. Κλαίγαμε καὶ οἱ δύο. Παρακάλεσε νὰ σκύψω νὰ μὲ φιλήσει.

Ἐκεῖ, στὸ χιονισμένο λάκκο, μπροστὰ στὸν ἐτοιμοθάνατο Νικόλαο, ἔκανα τὸ τάμα μου: Νὰ γίνω Μοναχός, νὰ προσεύχομαι γιὰ τὴν μετάνοιά μου καὶ τὸ Ἐλεος τοῦ Ἁγίου Θεοῦ γιὰ μένα καὶ τὸν κομισάριο Νικόλαο.

Σήμερα, ὡς Μοναχὸς Ἰννοκέντιος, ἀκουμπῶ αὐτὸ τὸ Ἐλεος σ' ἐμένα καὶ τὸν ἀδελφὸ Νικόλαο. Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψει αὐτὸ τὸ χάδι, τὴν γλυκύτητα, τὸ χαμόγελο τῆς ψυχῆς πού βιώνει ὁ ἄνθρωπος ὁ γονατισμένος στοῦ Θεοῦ τὴν μακροθυμία, ὅταν ἡ συγγνώμη, ἡ ἀνεξικακία καὶ τὰ δάκρυα τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀκουμπήσουν τὸ Ἐλεός Του καὶ τὴν Ἀγάπη Του;

Μόνο ἐκεῖνος πού τὰ βίωσε...

□

(*) Περιοδ. «Ἡ Δράση μας», 634/ Ἰανουάριος 2026 σελ. 23. Τῆς Ναταλίας Νικολάου, Δ/ντριας Σχολείου Ἑλληνικῆς Γλώσσας Ἑλληνικῆς Κοινότητος Μόσχας.
• Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ἡ προσευχή στὴν Θεοτόκο

Οἱ «Χαιρετισμοί» ἐξορκίζουν τὸν πονηρὸ*

Ἦταν ἓνας στρατιώτης ληστής πολὺ δυνατός, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε σὲ ἓναν πύργο κοντὰ σὲ ἓναν δρόμο, μαζὶ μὲ ἄλλους ληστές καὶ ὅσους περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ, τοὺς ἐγδυναν καὶ τοὺς ἐπαίρναν ὅ,τι βαστοῦσαν στὰ χέρια τους.

Αὐτὸς ὅμως ὁ λήστης εἶχε μιὰ καλὴ συνήθεια, νὰ προσεύχεται κάθε μέρα στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Κάθε μέρα διάβαζε τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας. Μιὰ μέρα λοιπὸν περνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ ἓνας Πνευματικός, προορατικός, ἅγιος ἄνθρωπος.

Οἱ ὑπηρέτες τοῦ ληστῆ σὰν ἀνήμερα θηρία τὸν ἐγδυσαν καὶ τοῦ πήραν ὅ,τι εἶχε πάνω του. Αὐτὸς ὅμως τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τὸν πᾶνε στὸν ἀρχηγό τους. Ὅταν ἔφτασαν στὸν ἀρχιληστή, ὁ Γέροντας τοῦ εἶπε νὰ μαζέψει ὅλους τοὺς συντρόφους του. Ὁ ληστής διέταξε καὶ μαζεύτηκαν. Τότε λέγει ὁ Γέροντας: «Ἄλλος ἓνας εἶναι καὶ διάταξέ τον νὰ ἔρθει».

Ἀμέσως ἐρεῦνησαν οἱ ληστές καὶ εἶδαν, ὅτι ἔλειπε ὁ μάγειρας καὶ ὑπηρέτης τοῦ ἀρχηγοῦ τους, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐτοίμαζε κάθε βράδυ καὶ τὸ κρεβάτι του. Φώναξαν καὶ αὐτόν. Ἦρθε μὲ τὸ ζόρι. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Γέροντα, ἔστρεψε ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό του καὶ ἔτρεμε ὁλόκληρος.

Τότε τοῦ λέγει ὁ Γέροντας:

«Σὲ ὀρκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ ὁμολογήσεις, ποιὸς εἶσαι καὶ τί σκέφτεσαι νὰ κάνεις στὸν κύριό σου».

Τότε αὐτὸς ἀπάντησε: «Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος, ἀλλὰ διάβολος, ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν ἀρχηγό μας νὰ φυλάγω αὐτὸν ἐδῶ τὸν ἄνθρωπο, νὰ τὸν προσέχω, καὶ ἂν περάσει μιὰ μέρα χωρὶς νὰ κάνει τὴν προσευχὴ πρὸς τὴν Ὑπεραγία Παρθένο Μαρία, νὰ τὸν σκοτώσω, νὰ πάρω τὴν ψυχὴ του γιὰ τὶς ἁμαρτίες του στὴν κόλαση...

Καὶ νὰ σήμερα, ἔχω δεκατέσσερα χρόνια ποὺ τὸν ὑπηρετῶ γιὰ αὐτὴν τὴν αἰτία καὶ δὲν πέρασε ποτὲ ἡμέρα ποὺ νὰ ξεχάσει τὴν προσευχὴ του, ἀλλὰ κάθε μέρα προσευχόταν μὲ εὐλάβεια καὶ παρακαλοῦσε τὴν Παναγία καὶ αὐτὴ ἢ δύναμη μὲ ἐμπόδιζε νὰ τὸν σκοτώσω».

Τότε τοῦ λέγει ὁ Γέροντας: «Σὲ προστάζω νὰ γίνεις ἄφαντος καὶ νὰ μὴν κακοποιήσεις ποτὲ κανένα, ὁ ὁποῖος ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομα τῆς Θεοτόκου».

Κι ἔτσι ὁ δαίμονας ἐξαφανίστηκε. Ὁ δὲ ἀρχιληστής ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Γέροντα, τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν εὐεργεσία του, ἐξομολογήθηκε τὶς ἁμαρτίες του καὶ πῆγε καὶ ἐγίνε Μοναχός, ὅπου τελείωσε τὴν ζωὴ του ζώντας ἐνάρετα.

(*) Ἰωάννου Ἀλεξίδη, Μηνύματα Εὐαγγελίου, σελ. 219-220, Α' ἔκδοση, Κομοτηνὴ 2018. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

- Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις: Ἱερά Μονὴ Ἀγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
- Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail): mhangels@otenet.gr • Τηλεαντίγραφα (FAX): (+30) 22950 22582
- Ἐκδίδεται σὲ διάφορες γλῶσσες: βλ. www.imoph.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html
- Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεὰν • Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασίαν τοῦ πνευματικοῦ Πατρός μας, τοῦ Σεβασμ. † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Καλλίνικον.